

дѣ ще да гы види вече касіеринътъ за да си искара пары-
тѣ що му сѧ взели?

Най остроумнитъ отъ играчите е онзи който е ве-
днѣжъ игралъ та е спечелилъ и ся е оттеглилъ.

Человѣкъ който ся завладѣва отъ силно желаніе да и-
грае на книги или на каквѣ да е комаръ, той не е въз-
можно да не остане най подиръ ощетенъ и съсипанъ. Не-
го играчъ си го има като вѣрна плячка. Той казва за
него:

— “Видите ли го? Той е въ джобътъ ми.”

Срамотно нѣщо! Да гледа вѣкой человѣка да си ва-
ля въ тинкетъ на книгоиграніето, да турѣкъ врѣзъ един кни-
гъ трудътъ си и потоветъ си, да лишава семейството си,
да му излѣзва лоше име, да му умръзва най послѣ рабо-
тнѣето, да изгубѣкъ сладкийтъ ношній сънъ, да измѣнява
природътъ си, да не може да оцѣни нико да усѣти що
значи спестяванье и що е длѣностъта на чеденникъ. А че
и кога печели да не усѣща онова наслажденіе което осъща
онзи който печели честно и съ потътъ си, да става най
послѣ лъжецъ, окайникъ, грабителъ! Да идва до тамъ що-
то да е готовъ да продаде и най мило и свято за да му
минжъ пары на рѣкъ пакъ да играе.”

О! Нѣма плѣме по лоше, по безчестно отъ племето
на комарджинтѣ!

Гледашь гы да навѣтуватъ касѣтъ и спокойствіето на
почтеннитѣ гражданы и да изнамѣруватъ разны срѣдства за
да гы привличатъ и събличатъ.

Стоишъ да речемъ на кафенето и ето нѣкой си гос-
подинъ иде и като благороденъ ужъ приближава тя наивно,
взema столъ и сѣда при тебе, намѣрва причинѣ да ти по-
дума двѣ думы, и тѣзи двѣ думы ставатъ четыри, десетъ,
сто, двѣстѣ; и на утринъ вые сте вече познаници. Прѣд-
лага ти да ся по еглендисате, изльсти тя и вижъ че сте